

Sygn. akt II Ca 787/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Dariusz Mizera
----------------	--------------------

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko J. N.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 1 października 2014 roku, sygn. akt I C 1064/14upr

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 787/14

UZASADNIENIE

W dniu 23 maja 2014 r. pełnomocnik powoda wniósł do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego J. N. na rzecz powoda kwoty 9 933,68 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 24 maja 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że kwota dochodzona pozwem wynika z braku zapłaty przez pozwanego należności wynikającej z umowy o kredyt.

Postanowieniem z dnia 28 maja 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim.

W odpowiedzi na pozew J. N. wniósł o oddalenie powództwa w całości i podniósł zarzut przedawnienia roszczenia oraz wniósł o zasądzenie kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 1 października 2014r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił powództwo.

Podstawą tego rozstrzygnięcia były przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 17 grudnia 2004 roku w P. (...) Bank (...) S.A. w K. zawarł z J. N. umowę kredytu na zakup artykułów przemysłowych i usług o nr (...), za pośrednictwem Sklepu (...) znajdującego się w P. Przedmiotem kredytowania był

wózek oraz akcesoria dziecięce. Wysokość udzielonego kredytu wyniosła 2 678,57 złotych. J. N. nie zakupił jednak towarów za przedmiotowy kredyt.

Pozwany otrzymał od (...) Bank S.A.(...) pismo z 5 kwietnia 2013 roku z ostatecznym wezwaniem do zapłaty kwoty 9 224,55 złotych. W wezwaniu wskazano, iż umowa kredytu została wypowiedziana 17 grudnia 2004 roku, a pozwany ma 7 dni na spłatę zadłużenia.

W dniu 26 listopada 2013 roku (...) Bank Spółka Akcyjna będący następcą prawnym (...) Banku (...) S.A. zawarł z (...) (...) z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, dotyczącą m.in. wierzytelności względem pozwanego J. N..

Mając takie ustalenia Sąd oddalił powództwo w całości jako nieudowodnione.

Za bezsporny Sąd uznał fakt, iż pozwany zawarł umowę o kredyt na zakup artykułów przemysłowych i usług o nr (...), albowiem nie zaprzeczał on tej okoliczności. J. N. wskazał jedynie, iż w 2004 roku miał dostać pożyczkę, jednak nie zakupił żadnych towarów za otrzymany kredyt.

Z materiału dowodowego wynika, iż doszło do zawarcia umowy kredytu w dniu 26 listopada 2004 roku, następnie doszło do przelewu wierzytelności będącej podstawą przedmiotowego roszczenia powoda. Pozwany w trakcie postępowania podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, tym bardziej, że umowa kredytu została wypowiedziana 17 grudnia 2005 roku kiedy to miała nastąpić ostatnia wpłata raty.

Powód wskazał w piśmie procesowym z dnia 29 września 2014 roku, że w dniu 30 czerwca 2005 roku wystawiony został Bankowy Tytuł Egzekucyjny, który został zaopatrzony klauzulą wykonalności, co skutecznie przerwało bieg terminu przedawnienia. Powód nie załączył jednak przedmiotowego tytułu, a tym samym nie udowodnił przerwania biegu terminu przedawnienia. Zgodnie z art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar udowodnienia spoczywa więc na twierdzącym, a nie na przeczącym w tym przypadku J. N., który wskazuje na przedawnienie roszczenia. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zatem z procesowego punktu widzenia ciężar dowodu spoczywa na powodzie, a więc na (...) (...) z siedzibą w W.. Wynik merytoryczny przedmiotowej sprawy spowodowany jest nieudowodnieniem przez powoda faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Jak podkreślił Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 4 września 2013 r. I ACa 259/13 materialnoprawną zasadę rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) uzupełniają reguły procesowe (w szczególności art. 3 § 1 k.p.c. - w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. Nr 233, poz. 1381 oraz art. 232 k.p.c.) nakazujące stronom przejawiać aktywność w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne, w szczególności wskazywać dowody. Obowiązek przedstawiania dowodów odnosi się zarówno do przesłanek dotyczących samej zasadności dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkuje ryzykiem przegrania procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Rejonowy podkreślił, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej. Sąd nie może nakazać stronie czy zobowiązać ją do przeprowadzenia dowodu. Tylko od woli strony zależy, jakie dowody Sąd będzie prowadził. Przeciwnie stronie natomiast - jak wynika z art. 6 k.c. - skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy. Fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych, co ostatecznie może oznaczać przegranie procesu, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd nie mógł zweryfikować twierdzenia powoda dlatego też oddalił powództwo jako nieudowodnione.

Apelacje od powyższego rozstrzygnięcia za pośrednictwem swojego pełnomocnika wywiódł powód zaskarżając w całości wydany wyrok.

Zaskarżanemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia tj.

1. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. polegającą na dowolnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, ocenie materiału dowodowego przejawiającej się w uznaniu, że na jego podstawie Sąd nie mógł zweryfikować twierdzeń powoda dlatego też Sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione, podczas gdy z przedstawionej przez powoda Umowy o kredyt na zakup artykułów przemysłowych i usług z dnia 17 grudnia 2004 roku wynika istnienie, wysokość oraz wymagalność dochodzonego przez powoda roszczenia, pozwany natomiast w toku procesu przyznał, iż przedmiotową umowę zawarł;

2. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 129 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że powoływanie się na dokumenty dotyczące przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia są niewystarczające do udowodnienia przerwania biegu terminu przedawnienia, w sytuacji, gdy przed rozprawą powód nie był zobowiązany do przedłożenia oryginałów tejże dokumentacji, a powoływanie się na omawiane dokumenty nie było kwestionowane przez pozwanego;

3. art. 213 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy pozwany poprzez fakt przyznania, iż umowę o kredyt na zakup artykułów przemysłowych i usług z dnia 17 grudnia 2004 roku zawarł - uznał roszczenie co do zasady, a powyższe uznanie nie było sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego oraz nie zmierzało do obejścia prawa oraz w oparciu o fakt, iż jeżeli pozwany chciał cofnąć owe uznanie winien wykazać następczą przyczynę odwołania czynności procesowej, czego nie uczynił;

4. naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, tj. art. 248 § 1 k.p.c. w związku z art. 104 ust. 2 pkt 4 prawa bankowego (Dz. U. 1997 r. Nr 140 poz. 939) w zw. z 227 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, w ten sposób, że Sąd nie zobowiązał (...) Bank S.A. do przedstawienia oryginałów dokumentów, w sytuacji gdy stanowiłoby to istotny dowód dla rozstrzygnięcia sprawy.

Ponadto zaskarżanemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego, a konkretnie z zasadą konieczności spełniania zobowiązań przez dłużników względem wierzycieli, gdyż wykazanie przez wierzyciela w pozwie okoliczności jednoznacznie wskazujących na istnienie ważnie zawartego zobowiązania winno łączyć się z koniecznością bezwarunkowego zwrotu świadczenia przez dłużnika a uchylanie się od spłaty istniejącego i właściwie wykazanego zobowiązania stanowi nadużycie prawa podmiotowego i zgodnie z omawianym artykułem nie powinno być uważane za wykonywanie prawa i nie powinno korzystać z ochrony prawnej.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez zasądzenie od pozwanego J. N. na rzecz powoda (...) (...)z siedzibą w W., kwoty 9 933,68 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24.05.2014 roku do dnia zapłaty,

2. zasądzenie od pozwanego J. N. na rzecz powoda (...) (...)z siedzibą w W., zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem I instancji;

3. zasądzenie od pozwanego J. N. na rzecz powoda (...) (...) z siedzibą w W., zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za postępowanie apelacyjne;

Ewentualnie wnosił o:

1. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;

2. pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych, „za postępowanie przed Sądem I instancji;

3. pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych, za postępowanie apelacyjne, o zasądzenie których niniejszym wnoszę.

Dodatkowo powód powołując się na art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. wnosił o:

1.dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 30.06.2005 r. nr (...), na okoliczność istnienia, wysokości roszczenia, jego wymagalności oraz przzerwania biegu terminu przedawnienia,

2.dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z wniosku z dnia 30.06.2005 roku, o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...), na okoliczność przzerwania biegu terminu przedawnienia,

3.dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z postanowienia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim I Wydziału Cywilnego o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...), w sprawie o sygn. akt I Co 2498/05, na okoliczność wysokości roszczenia oraz przzerwania terminu przedawnienia,

4.zobowiązanie poprzednika prawnego powoda tj. (...) Bank S.A. (zobowiązanie na adres: ul. (...),(...)) na mocy art. 248 § 1 k.p.c. do przedstawienia dokumentacji dotyczącej postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko pozwanemu w oparciu o bankowy tytuł wykonawczy nr (...) m.in. wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, postanowienia o wszczęciu postępowania, postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego oraz dopuszczenie i przeprowadzenia dowodu z omawianej dokumentacji na okoliczność, przzerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia.

Uzasadniając wniosek o dopuszczenie dowodu z przedstawionych dokumentów dopiero na etapie postępowania odwoławczego strona powodowa wskazała , iż w chwili składania pozwu w niniejszej sprawie pełnomocnik powoda nie był w posiadaniu dokumentacji dotyczącej zarówno bankowego tytułu egzekucyjnego, dokumentacji dotyczącej nadawania w/w bankowemu tytułowi wykonawczemu klauzuli wykonalności, jak też dokumentacji postępowania egzekucyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna.

Nie sposób podzielić zarzutów powoda dotyczących naruszenia szeregu przepisów ustawy procesowej. Przede wszystkim Sąd wbrew twierdzeniom skarżącego nie ocenił błędnie materiału dowodowego albowiem materiał dowodowy był bardzo skąpy a zgromadzone dowody w świetle zeznań pozwanego oraz twierdzeń zawartych w odpowiedzi na pozew upoważniały Sąd do oddalenia powództwa. Pozwany zaprzeczył twierdzeniom jakoby wykorzystał kredyt, o którym mowa w umowie ponadto zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozwem. Na te zarzuty powód nie zareagował i nie złożył odpowiednich dokumentów z których wynikałaby przerwa biegu przedawnienia.

Nie można się zgodzić ze stwierdzeniem skarżącego, iż pozwany uznał roszczenie przez sam fakt, iż przyznał , że zawarł umowę. Przyznanie tej okoliczności faktycznej nie oznacza jeszcze procesowego uznania powództwa o którym mowa w art. 213§ 2 k.p.c. zwłaszcza w sytuacji gdy w tym samym piśmie procesowym pozwany wnosił o oddalenie powództwa powołując się na zarzut przedawnienia roszczenia.

Skarżący ponadto w apelacji formułuje zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 248 k.p.c. w związku z art. 104 ust. 2 pkt 4 ustawy prawo bankowe w związku z art. 227 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i brak zobowiązania przez Sąd (...) Banku SA. do przedstawienia oryginałów dokumentów w sytuacji gdy stanowiłoby to istotny dowód w sprawie. Rzeczywiście w reakcji na odpowiedź na pozew pełnomocnik powoda złożył pismo procesowe, w którym domagał się aby Sąd wystąpił do (...) Banku SA Oddział we W. (nie wskazał jednak adresu) o przedstawienie

dokumentów w postaci wniosku o wszczęcie egzekucji oraz wydanego postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie w której postępowanie egzekucyjne było prowadzone na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego (...) Bank SA z 30 czerwca 2005r. nr (...) w celu przeprowadzenia dowodu z tych dokumentów na okoliczność przerwania biegu przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie.

Uszło jednak uwadze pełnomocnika powoda, iż postanowieniem z 01 października 2014r. wydanym na rozprawie Sąd oddalił ten wniosek. Pełnomocnik powoda nie był obecny na posiedzeniu Sądu ,a co za tym idzie nie zdołał złożyć skutecznie zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. Strona, która nie zgłosiła zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. może w dalszym toku postępowania powoływać się na uchybienia przepisom postępowania tylko w dwóch przypadkach po pierwsze jeżeli chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie Sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, po drugie jeżeli uprawdopodobniła, że nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy. Zgłoszenie zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. łącznie z uprawdopodobnieniem braku winy w uchybieniu terminowi może zostać złożone w postępowaniu przed sądem I instancji aż do zamknięcia rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku. W przypadku gdy do uchybienia doszło na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku, a strona nie była obecna na tej rozprawie zastrzeżenie łącznie z uprawdopodobnieniem braku winy w uchybieniu terminowi może zostać zawarte w środku zaskarżenia o ile jego podstawa obejmuje uchybienia Sądu I instancji, a strona nie zdołała zwrócić uwagi Sądu na to uchybienie w ustawowym terminie.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż strona powodowa w środku zaskarżenia nie wyartykułowała żadnego zastrzeżenia co do naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania, nie uprawdopodobniła braku winy w uchybieniu terminowi do złożenia takiego zastrzeżenia. W efekcie brak zgłoszenia odpowiedniego zastrzeżenia uniemożliwia powoływanie się na naruszenie przepisów procedury w dalszym toku postępowania. W takim stanie rzeczy nie można zasadnie uwzględnić ponownego wniosku zawartego w apelacji o zobowiązanie poprzednika prawnego powoda do złożenia odpowiednich dokumentów i dopuszczenie dowodu z tych dokumentów na okoliczność przerwy biegu przedawnienia roszczenia.

Wniosek o dopuszczenie dowodu z pozostałych dokumentów załączonych do apelacji nie może zostać uwzględniony. Pełnomocnik powoda w apelacji wskazuje, iż w chwili składania pozwu nie był w posiadaniu tych dokumentów co ma uzasadniać przyjęcie tych dokumentów i dopuszczenie z nich dowodu na etapie postępowania apelacyjnego. Treść pisma pełnomocnika z dnia 25 września 2014r. /k.84-86/ wskazuje jednak na to, iż pełnomocnik powoda przynajmniej formułując treść pisma znał doskonale treść w/w dokumentów co stawia pod znakiem zapytania jego twierdzenie, iż dokumenty te uzyskał dopiero po wydaniu orzeczenia. Nawet gdyby dopuścić dowód z tych dokumentów to i tak te dokumenty nie dają podstawy do uwzględnienia żądania pozwu z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia. Godzi się bowiem przypomnieć, iż żądanie powoda wynika z prowadzonej przez poprzedniego wierzyciela działalności gospodarczej a zatem podlega przedawnieniu trzyletniemu. (art. 118 k.c.)

Nie doszło także do naruszenia art. 5 k.c. . Przyjmuje się, że w wyjątkowych okolicznościach sąd może posłużyć się przy ocenie podniesionego zarzutu przedawnienia treścią art. 5 k.c.. Stosując powołany przepis trzeba mieć oczywiście na względzie jego szczególny charakter wynikający z użycia w nim klauzul generalnych. Z tej przyczyny dla oceny, czy podniesiony zarzut przedawnienia nie nosi znamion nadużycia prawa konieczne jest rozważenie charakteru dochodzonego roszczenia, przyczyn opóźnienia i jego nienadmierności. (por. wyrok SN z 2 kwietnia 2003r. I CKN 204/01 baza Legalis).

W przedmiotowej sprawie po stronie powodowej mamy profesjonalistę, który zakupił wierzytelność od banku udzielającego kredytu. Z drugiej strony jest konsument, który zawiera z bankiem umowę o kredyt i jak twierdzi nie został pozytywnie zweryfikowany i nie otrzymał pieniędzy. Z uwagi na fakt, iż roszczenie wynika z prowadzonej przez bank działalności gospodarczej zakładając nawet, że bieg przedawnienia został przerwany przez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu to i tak zgodnie z art.118 k.c. roszczenie uległo przedawnieniu przynajmniej w 2008r..

Powództwo zostało wytoczone w 2014r. a zatem prawie 6 lat po upływie terminu przedawnienia. W tych okolicznościach trudno bronić tezy o nadużyciu prawa przez pozwanego składającego zarzut przedawnienia zresztą powód nie przytoczył żadnych szczególnych okoliczności które pozwalałyby na ocenę zarzutu przedawnienia jako sprzecznego z zasadami współżycia społecznego. Opóźnienie w wytoczeniu powództwa przeciwko powodowi jest bowiem tak nadmierne, że w żaden sposób nie może uzasadniać tezy o nadużyciu prawa przez pozwanego.

Reasumując apelacja pomimo jej obszerności nie zasługuje na uwzględnienie i podlega oddaleniu, a to na podstawie art. 385 k.p.c.